

Tien varrelta.

Helsingin Ruusu-Risti-luentojen aiheena on ollut toukokuun 24 p:nä *Veljeys ja tulevaisuus*, 25 p:nä *Kansojen ja yksilöiden veljeys* sekä 31 p:nä *Tulevaisuus, läheinen ja kaukainen*. Tähän päättyivät työkauden julkiset luennot.

Helsingin Ruusu-Risti-ryhmän toukokuun kokoukseen oli kutsuttu vieraita molemmista teosofisista seuroista. Ohjelmanjälkeisessä vapaassa puheenvuorossa saimme m.m. kuulla vanhan ystävämme maisteri A. Vesenterän Adyarin Teosofisesta Seurasta puhuvan teosofisesta suvaitsevaisuudesta, joka täytti sydämen ilolla ja rauhalla.

H. P. Blavatskyn satavuotispäivänä elokuussa pitivät kaikki teosofiset seurat, Adyar, Point Loma ja Ruusu-Risti, yhteisen jäsenkokouksen Helsingissä Adyar-seuran talossa, Kansakouluk. 8.

Ruusu-Ristin kuudes numero, joka tavallisesti ilmestyy elokuussa, on tällä kertaa nähnyt päivän valon kesäkuussa. Ensi numero ilmestyy näin ollen vasta syyskuussa.

Ruusu-Ristin kirjasto on kesäkuussa avoinna keskiviikkoisin klo 19-20 Kulmakoulun ensimmäisessä kerroksessa.

Olga Puranen, R.-R:n jäsen, tarjoaa täysihoitoa Terijoella kesän aikana. Postiosoite: Tyrisevä.

Tolstoilaisia Venäjällä. Kansainvälinen Rauhantietotoimisto ilmoittaa, että Venäjän hallituksen ja Tolstoin ja Tshertkoffin ystävien välillä on saatu aikaan sopimus, jonka mukaan asevelvollisuudesta kieltäytyville tolstoilaisille luvultaan n. 1000 annetaan 4000 ha viljelysmaata Siperiassa Kusnetsin alueella ja maanviljelys-työkaluja. He tulevat siellä elämään riippumattomina ja olemaan vapautettuina veroista ja sotapalveluksesta, kertoo „Rauhaa kohti“. Tällä toimenpiteellään Venäjän hallitus on osoittanut suurempaa auttavaisuutta ja myötätuntoa aatteen ihmisiä kohtaan kuin yksikään muu hallitus Euroopassa.

Mitä maailmansota maksoi ja mitä olisimme voineet saada tilalle. Lasketaan, että maailmansota maksoi 400 miljardia dollaria (15,880 miljardia Suomen markkaa). Esimerkkinä siitä, mitä tällä rahamäärällä olisi voitu tehdä, on eräs amerikkalainen sosialiekonomi tehnyt seuraavan laskelman.

Näillä rahoilla olisi voitu rakentaa 5 tynnyrinalan suuruiselle tontille talo, joka olisi maksanut 2,500 dollaria, lahjaksi jokaiselle perheelle Yhdysvalloissa, Kanadassa, Australiassa, Englannissa, Walesissa, Irlannissa, Skotlannissa, Ranskassa, Belgiassa, Saksassa ja Venäjällä.

Tämän tehtyä olisi kyllä vielä jäljellä rahoja, jotta voitaisiin antaa jokaiselle kaupungille, jossa on 200,000 asukasta ja siitä yli, kaikissa näissä maissa 5 miljoonan dollarin kirjasto, 5 miljoonan dollarin hintainen sairaala ja 10 miljoonaa dollaria maksava yliopisto.

Jäännöksestä voisimme sijoittaa rahamäärän, joka 5 prosentin vuotuisella korolla olisi riittävä kaikkeksi tulevaisuudeksi 125,000 opettajan ja 125,000 sairaanhoitajattaren palkkaamiseen 1,000 dollarin vuosipalkalla.

Sittenkuin olisi kaikki tämä tehty, olisi kuitenkin noista yllämainituista 400 miljardista dollarista järellä kylliksi rahoja, jotta voitaisiin ostaa koko Ranska ja Belgia, jokainen talo, jokainen maakappale, jokainen tehdas, jokainen kirkko (ainahan niitä voitaisiin käyttää johonkin), jokainen veturi, kaikki raitiotievaunut – lyhyesti sanoen kaikki, millä on jotakin arvoa näissä maissa. Sehän kuuluu uskomattomalta. Mutta totuus on useimmiten uskomatonta, kun valhe sitä vastoin luonnistaa todenmukaiselta.

Tämän jälkeen täytyy kuitenkin ruveta hetkiseksi hiljaa mietiskelemään. Onko sitten ihmiselle aivan mahdotonta tehdä se, joka kaikille olisi onnellisinta? Siltä näyttää. Emmekö ole vielä kylliksi oppineet? Tarvitseeko tehdä samat kokemukset uudestaan vielä kerran? Ei, kylliksi on tyhmyyksiä ja tarpeettomia kärsimyksiä jo nyt. Jos elämässä pahat voimat voivat saada ihmisiä moiisiin epäinhimillisiin ponnistuksiin vain toistensa ja kaikkien arvojen tuhoamiseksi, tulee myös hyvään, rakentavain, luovain voimain saattaa ihmisiä yhtä jättiläismäisiin yrityksiin ihmisyyden ja edistyksen palveluksessa.

Luokaa maailma, joka on arvokas ihmisille! Jos voidaan uhrata niin paljon, jotta tulisi helvetti maan päälle, kuinka paljon enemmän tulisikaan uhrata ihmiskunnan onnellistuttamiseksi. Elämän lapsille aurinkoa!

(Rauhaa Kohti).

Jaakko Narkaus oli nimeltään 12 vuotta sitten kuollut rovaniemeläinen kaukonäköinen. „Lapin kansa“ sisälsi äskettäin kauppias A. Kanervan kirjoittaman artikkelisarjan, jossa hän kertoo Narkaus-vainajan aina toteenkäyneistä ennustuksista. Lainaamme tähän mieltäkiinnittävän kohdan, joka kertoo Narkaus-vainajan ennustuksista mikäli ne koskevat Suomen oloja yleensä:

Kuten aikaisemmin olen kertonut, selosti Jaakko Narkaus näkemyksiään vanhemmalle väelle, pitäen erittäin tärkeänä saattaa näkemänsä nimenomaan sen henkilön tietoon, jota se kulloinkin koski. Sitäpaitsi oli eräitä henkilöitä, joille Narkaus kertoi kaikki tietonsa „tulevia aikoja varten“ kuten hän sanoi. Viime-mainittuihin kuuluu poliisikonstaapeli Matti Holck.

V. 1918 kapinan jälkeisestä ajasta on Narkaus kertonut konstaapeli Holckille tähän tapaan:

„Kun raskas kapina-aika on sivu, tulee joksikin aikaa tyydyttävät olot, mutta sitten alkaa taas huono aika. Työolot tulevat huonoiksi, palkat pienenevät, työmiehillä on kova ahdinko. Liikealalla tapahtuu suuria romahduksia. Koko liike-elämä on lamassa. Huono aika alkaa täällä silloin, kun Ounaskosken siltaa ruvetaan käyttämään ja kestää se vuoden 1932 loppuun.“

Jo kapinan alussa kertoi Narkaus Holckille:

„Kun silta on ajokunnossa, viedään Pikku Hyvönen (kauppias Alex Hyvönen, joka viime kesänä „muilutettiin“) sillan yli. Lähtö on niin nopea, ettei jouda ottamaan mitään matkaansa. Ei koskaan Hyvönen palaa takaisin, mutta kyllä kuuluu hänen olinpaikkansa. Viimeisen veronsa käypi maksamassa poliisilaitoksessa ja sen suorittaa hän viikkoa ennen kuin lähtö tulee“.

Eräälle toiselle henkilölle kertoi Narkaus näkemyksiään samasta asiasta: „Kun silta valmistuu, menee Hyvönen sillan yli ja katoaa, eikä koskaan palaa.“ Holckille kertoi Narkaus vielä: „Jonkun aikaa myöhemmin Hyvösen viennin jälkeen viedään vielä kuusi henkeä samaa tietä. Kaksi heistä on jo paikkakunnalla (Narkauksen kertoessa, ja Narkaus on Holckille kertonut myös heidän nimensä, mutta ei Holck suostu niitä ilmoittamaan). Neljä muuta tulee myöhemmin. Minä olen silloin jo haudassa, mutta sinä elät. Pidä se ajatustapa, mikä sinulla nyt on, niin sinulle ei mitään pahaa tapahdu.“ Edelleen on Narkaus kertonut levottomuuksista Hyvösen viennin aikana sekä kovennetusta lainsäädännöstä, jolla maalle vahingollista toimintaa voidaan jonkun aikaa ehkäistä.

„Kun Hyvösen viennin jälkeen – jatkaa Narkaus – maa ensi kerran on taas parhaimmassa kukoistuksessa ja kesä kauneimmillaan, tapahtuu jälleen levottomuuksia. Lähtee silloin vyörymään suuri lauma ryssiä Rajajoen toiselta puolen“. Narkaus oli näkemyksensä perusteella piirtänyt asiasta kertoessaan Holckille kartan, josta näytti hänelle Rajajoen lähiseudut sekä sen kohdan joesta, josta punaiset kahlaavat yli. Tulkoon mainituksi, ettei Narkaus ollut koskaan Rajajoella käynyt. „Pikku Hyvönen seisoo korkealla kummulla – kertoi Nurkkaus – ja viittoo kädellä punaiselle joukolla. Tilanne näyttää hyvin huolestuttavalta, mutta kun tällä puolen rajaa pannaan pillit soimaan, on tilanne hetken kuluttua selvä. Näky on kammottava: verta ja lihaa on kaikkialla. Punaiset vetäytyvät takaisin ja Hyvönen katoaa niiden mukana“. Ja Narkaus lisäsi: „Olen tästä kertonut Hyvöselle monta kertaa ja varottanut, että tietäisi mihin selkkauksiin hän joutuu. Ottakoon vaarin jos tahtoo“.

Edelleen on Narkaus kertonut: „Kun tämä Rajajoen kahakka päättyy onnellisesti, tulee uusien lakien laatiminen valtiopäivillä jälleen keskustelun alaiseksi ja päätetään Suomeen sellaiset lait, ettei enää millään tavalla voi täällä vehkeilyä ja valtakunnalle vihamielistä kiihoitusta harjoittaa. Silloin pian nauru kuivaa. Mutta rauhalliselle eläjälle ei nämä lait tee mitään. Uudet lait saadaan voimaan 1932 ja silloin tulee Suomeen hyvä aika. Silloin saapi rahaa joka mies, ken vain viitsii käsiään liikuttaa“.

Eräs ystävä kirjoitti Amerikasta kevättalvella: „Me elämme maassa, jossa on kaikkea yli tarpeen mitä ihminen voi käyttää tullaksensa mukavasti toimeen, ja se on tulos miljoonain ihmisten työstä. Mutta nyt olemme tulleet siihen, että meillä ei ole työtä, että voisimme ansaita rahaa, millä ostaisimme omia tuottamiamme hyödykkeitä, joita välttämättömästi tarvitsemme. Meillä on hiiliä liian paljon, kaivostyömiesten täytyy kärsiä työn puutetta, vilua ja nälkää, kun hiiliä on liian paljon. Maanviljelijät kärsivät vilua, kun ei ole vaatteita, – kaupungeissa on niitä liikaa. Maanviljelijä polttaa viljaa, kun kaupunkilaiset eivät voi ostaa. Kanainkasvattajat eivät

voi myydä munia; kun ei ole työtä ei voi ostaa. Lännessä munain käsittelijät panivat toimeen munain hävittämiskekkerit, viskasivat satoja laatikollisia munia mäsäksi roskaläjään, kun tukkukauppiat eivät enää maksaneet kuin 12 centiä tusina, mikä ei vastannut tuotantokustannuksia. Eikö ole kohtalon ivaa? Monet nälkäiset vatsat eivät ole kuukausiin saaneet munia. Autoja on liian paljon, – ei ole työtä sillä alalla. Ei voi ostaa autoja, kun ei ole rahaa. Niinkuin sanottu, – meillä on kaikkea muuta, mutta ei ole työtä.

Täällä on tilastotietojen mukaan 10 miljoonaa työtöntä, vaan todellisuudessa niitä on paljon enemmän. Kevät on tulossa, jolloin työolot tavallisesti paranee, vaan siltä ei näytä nyt: aina vain tilanne kiristyy.

Kun tätä tilannetta miettii ja tarkastelee, täytyy sanoa, että jotain on väärin. Sodan aikana oli työtä ja ansiota niillä ihmisillä, jotka olivat jollain tavalla tekemisissä sotateollisuuden kanssa (minä en kyllä sattunut joutumaan niitten joukkoon); työmiehet ansaitsivat silloin 20 á 25 dollaria päivässä. Rahaa tuli ja sitä meni, oli humua ja hälinää. Meidän senaikuinen valtiosihteerimme kyllä sanoi silloin, että elämme hullujen paratiisissa, – ja se oli oikein arvattu.

Jos sanoisimme, että se on laskuvirhe, joka on johtanut kansat tähän epänormaaliin tilanteeseen, silloin kieltäisimme tieteet ja taidot. Vaan niin ei ole asia. Kyllä osataan laskea ja suunnitella, siitä ei ole puute. Oppineet ovat huomauttaneet vuosia ennen, että suunta ei ole oikea. Vaan vauhti oli niin huimaava, että oppineita eivät kuunnelleet ne miehet, joiden etu vaati, että niin piti olla. Ei sitä jouda välittämään miten toisen käy, kun itse vain saa mitä tahtoo. *To hell with the other fellow!* Tämä ajatus on läpäissyt ihmisten mielen ja se ei näytä tuloksiaan vain johtajien elämässä, se on lyönyt leimansa itse kansaankin. Raharuhtinaat eivät yleisesti kuulu tiedemiesten joukkoon – muutamia lukuunottamatta, – vaan tiedemiehet ovat heidän palveluksessaan. Vaikka emme voi sanoa, että aina tieto puuttuu siitä, miten on ja miten olla pitäisi, vaan sieltä puuttuu hyvää tahtoa, sieltä puuttuu *rakkautta*, ja siksi siellä määrää alhaisemmat vaistot. Niin kauan kuin naapurina asuu miljoonia omistava perhe, joka tietää, että toinen on puutteessa eikä ojenna auttavaa kättä, on meillä vähät toiveet yleisestä veljeydestä. Minulla ei ole unelmaa ehdottomasta tasa-arvoisuudesta enempi aineen kuin hengenkään alalla, vaan jos suurempi ihmisyyys pääsisi määräämään, niin olisi aineellinen elämä siedettävämpää.

Voidaanko tässä maassa selvittää tilanteessa ilman sellaista leikkausta kuin Venäjällä, sitä en tiedä. Minä en ihaile, enkä soisi missään tapauksessa tämän maan ja kansan osaksi semmoista ratkaisua.

Kyllä se voidaan, jos on hyvää tahtoa.

Kunnioittaen J. V.“

Gutten Soldan on kääntänyt ruotsiksi kaksi P. E:n kirjaa: „Kristuksen tutkimaton rikkaus“ ja „Ken auttaa meitä kuolemassa“. Toiveita lienee, että kirjat saadaan julaistuiksi Ruotsissa.

„**H. P. B.**“, neljä kuvaelmaa XIX:nneen vuosisadan sfinksin elämästä, kirj. P. E., valmistuu painosta H. P. B:n satavuotismuistopäiväksi.

Maisteri Uno Pore, Ruusu-Ristin Hallituksen jäsen, hoitaa sihteerin tehtäviä maisteri Eino Krohnin ollessa ulkomailla. Maisteri Poreen osoite on Helsinki, Vironkatu 10 D 28.

Ruusu-Ristin tammikuun numero on loppumaisillaan, joten emme voi sitä enää lähettää uusille tilaajille. Uudet tilaukset alkavat siis tästä lähtien helmikuusta ja jatkuvat tammikuun loppuun 1932.

Ruusu-Ristin viime vuosikertaa on muutamia kappaleita jäljellä. Ne on sidottu Ruusu-Risti-kansiin ja maksavat Smk. 250:– kpl.

(Ruusu-Risti 1931 Kesäkuu N:o 6, s. 205-208)